

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce	Tomáše H., bytem xxx zastoupeného Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Opatovická 1659/4,
proti žalované	České advokátní komoře se sídlem Praha 1, Národní 16, zastoupené JUDr. Milanem Hoke, advokátem se sídlem v Benešově, Pražského povstání 1950,
za účasti	JUDr. Jana D., advokáta xxx zastoupeného JUDr. Tomášem Homolou, advokátem se sídlem v Praze 5, U Nikolajky 833/5,

o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 12. 1. 2017, č. j. 01-5/17/Vych/mk

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Lazecká.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy České advokátní komory (dále též „žalovaná“) ze dne 12. 1. 2017, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a to tak, že se žalobci neposkytuje informace požadovaná v jeho žádosti ze dne 5. 4. 2016, upřesněná ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017, spočívající v zaslání úplného a neanonymizovaného znění kárného rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008, ohledně advokáta JUDr. Jana D..
2. Žalobce v žalobě popsal dosavadní průběh korespondence a řízení a uvedl, že po té, co dne 5. 4. 2016 požádal podle § 13 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím u žalované žádostí o informace o profesní minulosti, profesní kariéře a kárných řízeních proti advokátu JUDr. Janu D., byl mu dne 3. 5. 2016 doručen dopis žalované ve formě sdělení, podle něhož je JUDr. Jan D. advokátem zapsaným v České advokátní komoře od roku 1996, předtím poskytoval právní služby jako komerční právník. Žalovaná Česká advokátní komora nezjišťuje předchozí zaměstnavatele advokáta, ani zda byl zapsán v seznamech vedených Státní bezpečností, neboť zákon jí takovou povinnost neukládá. Žalovaná pouze zjišťuje, zda žadatel o zápis není absolventem například Vysoké školy SNB nebo v současné době soukromé vysoké školy. Dále je ve sdělení uvedeno, že JUDr. Jan D. nebyl uznán kárně vinným, nebyl kárně trestán a žádná kárná žaloba na jeho osobu nebyla podána.
3. Žalobce uvedl, že toto tvrzení o údajné neexistenci kárného rozhodnutí bylo v příkrém rozporu se sdělením České advokátní komory, zasláným stěžovateli Miloslavu K., že na základě jeho stížnosti byla na advokáta JUDr. Jana D. podána kárná žaloba a že byl uznán vinným kárným proviněním pod sp. zn. K 56/2008.
4. Protože dopis žalované ze dne 14. 4. 2016, ačkoliv představuje po obsahové stránce fakticky částečné odmítnutí poskytnutí požadovaných informací, neměl náležitosti rozhodnutí, podal žalobce dne 17. 5. 2016 z důvodu procesní opatrnosti k žalované jak stížnost na postup na vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, tak i odvolání podle § 16 téhož zákona spolu s návrhem, aby nadřízený orgán rozhodnutí žalované zrušil, případně změnil tak, že žádost žalobce o informace bude vyhověno a požadované informace budou žalobci poskytnuty. Žalovaná v rámci zákonem stanovené patnáctidenní lhůty na žádný z podnětů žalobce nereagovala a žádné rozhodnutí nevydala.
5. Proto žalobce podal dne 28. 11. 2016 stížnost na nečinnost správního orgánu a žádost o přijetí opatření proti nečinnosti, na což reagoval předseda žalované usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, kterým převzal věc žádosti o informace ze dne 5. 4. 2016 a vyřídil ji sám tak, že poskytl žalobci část požadovaných informací a zároveň vydal rozhodnutí stejného čísla jednacímho a téhož dne, kterým žádost žalobce o informace zčásti pod body 2 a 3 odmítl s odůvodněním, že tyto informace nemá k dispozici.
6. V usnesení ze dne 12. 12. 2016 byly žalobci sděleny informace k bodům č. 1, 4 a 5 žádosti, přičemž v příloze bylo žalobci zasláno anonymizované kárné rozhodnutí ve věci K 56/2008. Žalobce namítá, že k anonymizaci kopie rozhodnutí došlo nedůvodně a neoprávněně, když samotné jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem ani v případě stěžovatele, ani v případě kárně obviněného. Anonymizace byla podle názoru žalobce provedena nedůvodně a podle názoru žalobce se jedná o úpornou snahu žalované utajit identitu osob, které se na vydání rozhodnutí podílely.

7. Protože žalobce dospěl k závěru, že ani nadřízeným orgánem nebyla žádost vyřízena zcela, ale pouze částečně, kdy požadované informace obdržel pouze částečně, aniž by o zbývající části žádosti bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí, podal dne 5. 1. 2017 podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím v pořadí druhou stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Po té bylo žalobci dne 30. 1. 2017 doručeno poštou usnesení předsedy žalované ze dne 12. 1. 2017, č. j. 01-5/17/Vych/mk (tj. žalobou napadené rozhodnutí – poznámka soudu), kterou nadřízený orgán na základě stížnosti převzal věc žádosti o informace ze dne 5. 4. 2016 a sám ji vyřídil tak, že vydal rozhodnutí se stejným číslem jednacím a datem, kterým odmítl žádost žalobce o informace tak, že se žalobci neposkytuje informace požadovaná v žádosti ze dne 5. 4. 2016 a upřesněná ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017, týkající se advokáta JUDr. Jana D. a spočívající v zaslání úplného neanonymizovaného znění kárného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008.

Žalobní body

8. Žalobce v podané žalobě namítl, že nezákonnost a nicotnost rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 12. 1. 2017 zakládá již jeho úvodní část, kterou předseda žalované znovu převzal věc žádosti o informace ze dne 5. 4. 2016 a sám ji vyřídil vydáním rozhodnutím. O atrakci, tedy převzetí věci, předseda žalované již rozhodl usnesením ze dne 12. 12. 2016, které je pravomocné, proto nemohl o jedné a téže rozhodnuté otázce - tedy o převzetí téže věci nadřízeným orgánem - rozhodovat znovu.
9. Dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí je skutečnost, že k anonymizaci kopie kárného rozhodnutí došlo nedůvodně a neoprávněně. Omezit právo na informace lze za současného splnění dvou podmínek, je-li tak stanoveno zákonem (podmínka formální), a jde-li o opatření demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost (podmínka materiální). Obě tyto podmínky musí být splněny současně, přičemž podle názoru žalobce žádná z těchto podmínek ve věci splněna nebyla, proto k omezení práva na informace došlo neoprávněně.
10. Podle názoru žalobce je legitimní požadovat informace o tom, který konkrétní advokát byl kárně stíhán, jak bylo o jeho kárném provinění rozhodnuto a kdo konkrétně o něm rozhodoval. Nejde o informace spadající pod zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, uloženou povinnosti mlčenlivosti advokátům v souvislosti s poskytováním právních služeb ani o povinnost mlčenlivosti uloženou tímto zákonem advokátům, členům a zaměstnancům komory, kteří se podílejí na kárném řízení.
11. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že jde o velmi nestandardní rozhodnutí, které může navozovat situaci a vzbuzovat dojem ohledně korupčního prostředí v podmínkách žalované, kdy část advokátem JUDr. Janem D. pronesených invektiv na adresu jeho klienta Miloslava K. a jeho faktická rezignace na výkon obhajoby při hlavním líčení nebyla shledána kárným proviněním, ačkoli se vůči němu výslovně vymezil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 3Tdo 839/2009. Zbývající část jednání JUDr. D., spočívající v projevu před odvolacím soudem, sice kárným proviněním shledána byla, ale bylo upuštěno od uložení kárného opatření, čímž vznikla fikce zahlazení kárného provinění. Jediným právním následkem zavrženíhodného jednání JUDr. Jana D. tak byla toliko povinnost k náhradě nákladů kárného řízení. Jméno JUDr. Jana D. figuruje v seznamech bývalých příslušníků Státní bezpečnosti (StB). Žalobce uzavřel, že od samého počátku byla jeho žádost žalovanou vyřizována obstrukčním způsobem, se zjevným záměrem požadované informace neposkytnout nebo jejich poskytnutí na co nejdelší dobu oddálit, a těmito záměrnými obstrukcemi žalobce znechutit a odradit od dalšího vyžadování informací.

Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že požadavek na zrušení rozhodnutí předsedy žalované není důvodný. Žalovaná poukázala na rozdíl mezi soudním řízením a řízením podle zákona o advokacii a podle vyhlášky č. 244/1996 Sb., advokátního kárného řádu. Zatímco soudní řízení je zásadně řízením veřejným, v němž se konečné rozhodnutí též veřejně vyhláší, řízení vedené před Českou advokátní komorou a jejími orgány je vždy neveřejné a neveřejně se vyhláší i rozhodnutí konečná. Zákon o advokacii stanoví ve svém § 21 povinnost mlčenlivosti advokátů o všech skutečnostech, o nichž se dozvědí v souvislosti s poskytováním právních služeb. Stejnou povinnost mají i členové orgánů a zaměstnanci žalované, kteří se o takových skutečnostech dozví v souvislosti s kárným řízením. Stejný zákon stanoví, kdo a za jakých podmínek může advokáta povinnosti mlčenlivosti zprostit. Informace o kárném řízení vedeném komorou tak požívají větší ochranu než informace o většině jiných správních řízení. Ustanovení § 35b zákona o advokacii stanoví, kdy se na advokáta nebo advokátního koncipienta pro účely kárného řízení hledí, jako by se nedopustil kárného provinění, popřípadě jako by mu nebylo uloženo kárné opatření. Podle názoru žalované se toto ustanovení nepochybně vztahuje i na poskytování informací z kárného řízení proti konkrétní osobě. Informace o tom, že byl někdo, na něhož se vztahuje § 35b zákona o advokacii, kárně projednáván, se nepochybně vztahuje i ustanovení § 8 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, upravujícím ochranu osobnosti a soukromí. I kdyby žalovaná neposkytla žalobci rozhodnutí v kárném řízení žádné, nedal by se její postup označit za nezákonný. Žalovaná však žalobci přesto poskytla informace v rozsahu, ve kterém se tak stalo, takové informace jsou vyčerpávající rozsahem i jejich povinností podle zákona č. 106/1999 Sb. a v některých bodech i tyto na hranice překračující.
13. Závěrem svého vyjádření se žalovaná ohradila proti tvrzení žalobce o politické motivaci jejího postupu. Žalovaná je profesní organizací všech advokátů a vykonává veřejnou správu na úseku advokacie. Činí tak zcela apoliticky a plní při tom pouze povinnosti uložené zákonem a stavovskými předpisy. Není oprávněna získávat o advokátech a advokátních koncipientech jiné údaje, než které jí ukládá zákon, např. o jejich minulých zaměstnáních či politických postojích. Většina relevantních informací, které žalobce po žalované požadoval, mu byla dobře známa, což je patrné ze žaloby, včetně těch, které žalovaná k dispozici vůbec neměla. Z tohoto důvodu některé výtky formálního obsahu nemohou znamenat zrušení rozhodnutí žalované, pokud je zřejmé, že výsledek nového rozhodnutí bude stejný, jako u rozhodnutí napadeného.

Replika žalobce

14. Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalované repliku, v níž setrval na žalobních argumentech o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nemožnosti znovu atrahovat příslušnost předsedy žalované k rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací a včetně námitek nesprávného právního posouzení oprávněnosti omezit právo na informace v rozsahu, jak žalovaná učinila.

Stanovisko osoby zúčastněné na řízení

15. Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení. Podle uvedeného právního ustanovení jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 11A 73/2017 - 36, uplatnil právo osoby zúčastněné na řízení dne 19. 3. 2018 JUDr. Jan D., advokát, jenž ve vyjádření k předmětu sporu zejména uvedl, že je nezbytné odmítnout účelové tvrzení žalobce o tom, že jméno a příjmení není osobním údajem, a že osobní údaje o veřejně činné osobě nepodléhají žádné právní ochraně. Právo na ochranu osobnosti, včetně soukromí a osobních údajů, svědčí i veřejně činné osobě, tedy politikovi, celebritě či vysokému státnímu úředníkovi, avšak s ohledem na okolnosti je částečně potlačeno. Advokát,

primárně tedy podnikatel, vykonávající svobodné podnikání, však není veřejně činnou osobou a žádnou z jeho činností nelze podřadit pod výkon veřejné činnosti. Má tedy shodnou ochranu svého soukromí a osobních údajů jako každý jiný podnikatelský subjekt sdružený v profesním sdružení. Podle názoru osoby zúčastněné je na zvážení soudu, zda je žalovaná vůbec subjektem povinným k poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Průběh řízení před správními orgány

16. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
17. Žalobce podal dne 5. 4. 2016 u České advokátní komory žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., týkající se profesní minulosti a profesní kariéry advokáta JUDr. Jana D., a kárných řízení, které proti němu byla vedena. Konkrétně žalobce požadoval:
 - 1) *Žádám o informaci, od kdy je advokát JUDr. Jan D. zapsán v seznamu advokátů České advokátní komory?*
 - 2) *Žádám o informaci, jaká všechna zaměstnání vykonával advokát JUDr. Jan D. před zápisem do seznamu advokátů České advokátní komory?*
 - 3) *Žádám o informaci, zda advokát JUDr. Jan D. byl v minulosti příslušníkem bývalé Státní bezpečnosti?*
 - 4) *Žádám o informaci, zda proti advokátu JUDr. Janu D. byla v minulosti Českou advokátní komorou vedena kárná řízení, kdy, z jakého důvodu a s jakým výsledkem?*
 - 5) *Žádám o zaslání kopie kárného rozhodnutí České advokátní komory ve věci sp. zn. K 56/2008, kterým byl advokát JUDr. Jan D. uznán vinným kárným proviněním, kterým poškodil klienta Miloslava K. (jemuž byl ustanoven za obhájcem Obvodním soudem pro Prahu 2) a o sdělení údaje, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci; v případě že bylo rozhodováno i o odvolání, žádám o zaslání kopie také kopie rozhodnutí České advokátní komory o odvolání v této věci.*
 - 6) *Žádám o informaci, zda proti kárnému rozhodnutí ve věci sp. zn. K 56/2008 byla advokátem JUDr. Janem D. podána žaloba k Městskému soudu v Praze a pokud ano, pod jakou spisovou značkou byla soudem projednávána a s jakým výsledkem?*
18. Dne 14. 4. 2016 Česká advokátní komora žalobci sdělila, že JUDr. Jan D. je zapsán v seznamu advokátů České advokátní komory od roku 1996 a že před tímto datem poskytoval právní služby jako komerční právník. Dále žalovaná sdělila, že komora při zápisu do seznamu advokátů nezjišťuje předcházející zaměstnavatele žadatele a nezjišťuje ani, zda byl zapsán v seznamech vedených Státní bezpečností. Žalovaná pouze zjišťuje, zda žadatel není absolventem např. Vysoké školy SNB nebo v současné době soukromé vysoké školy. JUDr. D. nebyl uznán kárně vinným a nebyl kárně trestán.
19. Dne 17. 4. 2016 podal žalobce proti sdělení České advokátní komory ze dne 14. 4. 2016 odvolání spojené se stížností na postup při vyřizování žádosti o informace. V tomto podání žalobce namítal, že písemnost ze dne 14. 4. 2016 nemá základní náležitosti rozhodnutí, jehož vydání - v případě byť jen částečného odmítnutí žádosti o informace – předpokládá ustanovení § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím.
20. Usnesením ze dne 12. 12. 2016 předseda České advokátní komory rozhodl o tom, že žalobci se poskytují informace uvedené pod body č. 1, 4, 5 a 6 žádosti ze dne 5. 4. 2016. Zároveň rozhodnutím ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, obsaženým v téže listině, rozhodl, že se žalobci neposkytují informace požadované v jeho žádosti pod body 2 a 3, neboť se týkají JUDr. Jana D., avšak Česká advokátní komora je nemá k dispozici. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaná nevedla a ani nevede evidenci předchozích zaměstnání osob zapsaných

v seznamu advokátů, neboť žádný právní předpis jí takovou povinnost neukládá. Stejně tak povinná osoba nevedla a ani nevede evidenci osob, které byly v minulosti příslušníky bývalé Státní bezpečnosti.

21. Rozhodnutí předsedy žalované ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č. j. 11A 6/2017 - 40, rozhodnutí předsedy žalované ze dne 12. 12. 2016 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s odůvodněním, že žalovaná je povinna posoudit, zda žalobcem požadovanou informaci o předchozích zaměstnavatelích JUDr. Jana D. lze či nelze poskytnout. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž uvedla, že nedisponuje informacemi ve vztahu k předchozím zaměstnavatelům JUDr. D., avšak ve vyjádření k žalobě tento závěr korigovala a pro tento uvedený rozpor shledal soud žalobu důvodnou.
22. V mezidobí rozhodl předseda žalované o další žalobcem podané stížnosti žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017 tak, že žalobci se neposkytuje informace požadovaná v jeho žádosti ze dne 5. 4. 2016 a upřesněná ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017, týkající se advokáta JUDr. Jana D., spočívající v zaslání úplného a neanonymizovaného znění kárného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008.

Průběh řízení před správním soudem

23. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 25. 9. 2018 zástupce žalobce plně odkázal na podanou žalobu a na repliku. Srovnal žalobou napadené rozhodnutí, respektive žalobci poskytnuté anonymizované rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované například s anonymizovanou verzí soudního rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že žalobci poskytnutá informace je v rozporu s již konstantní judikaturou k dané problematice.
24. Zástupce žalované u jednání soudu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření žalované k žalobě. Poukázal na to, že žalobce požaduje odkrýt jména a příjmení advokátů, kteří v kárném řízení vedeném proti osobě zúčastněné vystupovali a rozhodovali. Poskytnutí rozhodnutí bylo předmětem soudního přezkumu ve věci vedené před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11A 6/2017. Žalovaná existující informace žalobci poskytla, přičemž shledala důvod pro ochranu osobních údajů, proto přistoupila k anonymizaci popisu rozhodnutí, přičemž v napadeném rozhodnutí uvedla právní předpis, podle kterého postupovala.
25. Zástupce osoby zúčastněné odkázal na obsah písemného vyjádření k předmětu sporu. Zdůraznil, že advokát není osobou veřejnou a jako soukromý podnikatel požívá ochrany svého soukromí a osobních údajů, proto se zcela ztotožňuje s postupem žalované.
26. Napadeným usnesením ze dne 12. 1. 2017, č. j. 01-5/17/Vych/mk, bylo rozhodnuto tak, že žadateli Tomáši H. se neposkytuje informace požadovaná v jeho žádosti ze dne 5. 4. 2016 a upřesněná ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017 týkající se advokáta JUDr. Jana D., spočívající v zaslání úplného a neanonymizovaného znění kárného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008.
27. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nicotné proto, že došlo k zásadnímu porušení ustanovení o řízení před žalovanou. Konkrétně žalobce namítal, že předseda žalované znovu převzal věc žádosti o informace ze dne 5. 4. 2016 a sám ji vyřídil vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. O atrakci, tedy o převzetí věci, předseda žalované již rozhodl usnesením ze dne 12. 12. 2016, které je pravomocné, proto podle názoru žalobce nemohl o jedné a téže rozhodnuté otázce - tedy o převzetí téže věci nadřízeným orgánem - rozhodovat znovu.
28. Soudem nebyly shledány žádné důvody pro to, aby soud deklaroval svým rozhodnutím jeho nicotnost. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle

vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6A 76/2001 -106, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006 a dostupného rovněž na www.nssoud.cz). Žalobce v podané žalobě dovozuje nicotnost napadeného usnesení z toho, že předseda žalované rozhodl o převzetí téže věci dvakrát.

29. Usnesení o převzetí věci podle uvedeného ustanovení zakládá specifickou procesní situaci, kdy nadřízený orgán rozhoduje jednak o převzetí věci, jednak vyřídí žádost o informaci sám. Usnesení o převzetí věci musí být vyhotoveno v písemné podobě a musí být oznámeno žadateli. Je však možné, aby usnesení o převzetí věci bylo – jako tomu bylo v posuzované věci – oznámeno žadateli až spolu s rozhodnutím o částečném odmítnutí žádosti, případně spolu s poskytovanými informacemi (viz Furek A., Rothanzl L., Zákon o svobodném přístupu k informacím – Komentář, II. vydání, Linde Praha 2012, str. 774).
30. V nyní posuzované věci však nenastala situace, kdy by předseda žalované rozhodoval podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím v jedné a téže věci dvakrát. Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 11A 6/2017 soud zjistil, že usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk, rozhodl předseda žalované o stížnosti žalobce ze dne 28. 11. 2016 na postup a nečinnost žalované při vyřizování žádosti žalobce o informaci, zatímco v nyní posuzované věci rozhodl předseda žalované žalobou napadeným rozhodnutím o jiné stížnosti žalobce – o stížnosti ze dne 5. 1. 2017. Je tedy zřejmé, že žalovanou byla vedena dvě samostatná řízení o stížnostech žalobce a aby předseda žalované mohl rozhodnout věcně v obou řízeních, bylo nutné, aby v obou případech vydal usnesení o atrakci podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, byť šlo o stížnosti vztahující se k jediné žádosti o informaci.
31. Žalobce se v podané žalobě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost s odůvodněním, že předseda žalované v napadeném rozhodnutí nedůvodně a neoprávněně anonymizoval údaje o složení kárného senátu kárné komise žalované a o jejím předsedajícím ve věci rozhodnutí o kárné žalobě proti osobě zúčastněné sp. zn. K 56/2008.
32. Při posuzování práva na svobodný přístup k informacím, tedy práva informace svobodně vyhledávat, daného ústavním pořádkem, je nezbytné postupovat pomocí obvyklých interpretačních postupů a v souladu s principem vyjádřeným právní tezí *in dubio pro libertate* omezení žádané informace posoudit v nezbytné míře, výslovně vymezené zákonem o svobodném přístupu k informacím, popřípadě zvláštním zákonem. Jinými slovy - rozsah omezení a vyluky informační povinnosti je nezbytné interpretovat restriktivně, v nezbytné míře. Naopak poskytnutí informace tam, kde je zákonodárce výslovně zakazuje či omezuje (ať už jde o obsahovou stránku informace, anebo její formu), nelze provést, neboť by znamenalo postup *contra legem*.
33. Zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje mezi nosiči, na kterých je informace zachycena, tedy zda se jedná o listinu či zvukový, popř. obrazový, záznam. Povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů. Pokud by však poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci, zákon o svobodném přístupu k informacím mu umožňuje, aby od žadatele o poskytnutí informace žádal úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopie (§ 17 odst. 1 citovaného zákona).
34. Stěžejní otázkou v souzené věci je, zda v případě, že je na základě zákona o svobodném přístupu k informacím poskytováno pravomocné rozhodnutí kárného senátu žalované, má být toto rozhodnutí anonymizováno, resp. v jakém rozsahu. Konkrétně je mezi účastníky řízení spor o jméno a příjmení osob členů kárného senátu kárné komise České advokátní komory a jejího předsedy, když z podání žalobce je zřejmé, že totožnost dalších anonymizovaných osob – tj. stěžovatele a kárné obviněného - je žalobci nepochybně známa.

35. Základní východiska pro řešení dané otázky je třeba hledat na úrovni Listiny, která v čl. 17 odst. 4 stanoví, že „svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“ Toto ustanovení tedy připouští, že právo na informace jako jedno ze základních politických práv, lze omezit zákonem. Při takovém omezení je však třeba v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstaty a smyslu omezovaných základních práv a stanovená omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Tedy rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně.
36. Obdobně jako Listina pak k právu na informace přistupují i mezinárodní smlouvy. Podle čl. 10 Úmluvy je součástí práva na svobodu projevu také svoboda přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu mj. ochrany pověsti nebo práv jiných. Při výkladu zákonných omezení práva na svobodu projevu pak dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je třeba rovněž přistupovat restriktivně: „*Svoboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být prokázána přesvědčivým způsobem. Ověření "nezbytnosti" inkriminovaného zasahování "v demokratické společnosti" pro Soud znamená zabývat se otázkou, zda odpovídalo na "naléhavou společenskou potřebu", zda bylo "přiměřené sledovanému legitimnímu cíli" a zda důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, jsou "relevantní a dostatečné".* [Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 11. 1999 ve věci *Nilsen a Johnsen proti Norsku*, stížnost č. 23118/93 (citováno z ASPI)].
37. V první řadě je tedy třeba posoudit, jak žalovaný přistoupil k výkladu zákonných omezení práva na informace a zda jeho výklad odpovídá principům uvedeným v Listině a Úmluvě. Žalovaný správně vyšel z toho, že možnost omezit právo na informace je v zákonné rovině upravena v ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle jehož první věty všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Toto ustanovení pak v kombinaci s jednotlivými dalšími zákonnými ustanoveními (nejčastěji s ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, které stanoví, že „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“) poskytuje zákonnou oporu pro anonymizaci soudních i správních rozhodnutí. Jestliže totiž ustanovení § 12 citovaného zákona umožňuje, resp. přikazuje vyloučit z poskytnutí informace určitého druhu (např. právě osobní údaje) a jestliže jsou rozhodnutí cestou citovaného zákona poskytována, není pro případ anonymizace třeba další konkrétnější úpravy. Přitom zveřejňování například soudních rozhodnutí v jednotlivých sbírkách či na internetu není ničím jiným, než právě poskytováním informací (informace lze podle § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat jednak na základě žádosti nebo také zveřejněním).
38. Lze tedy učinit dílčí závěr, že zákonným podkladem pro anonymizaci rozhodnutí je ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím v kombinaci s dalšími zákonnými ustanoveními (nejčastěji s ustanovením § 8a téhož zákona). Toto ustanovení je ale třeba vykládat ve smyslu principů uvedených v Listině a Úmluvě, tj. tak že sama anonymizace musí být nezbytná mj. pro ochranu práv a svobod druhých, přičemž ona nezbytnost musí být prokázána přesvědčivým způsobem.
39. Právo žadatele o informace se totiž často střetává s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, které mu zaručují čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny. Vztah mezi uvedenými základními právy je promítnut do § 8a informačního zákona, podle kterého: „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s*

právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“ Při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8As 12/2015 – 46).

40. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1As 113/2012 - 133).
41. Pro posouzení, které z předmětných dvou základních práv má v konkrétní věci převážet, je třeba použít testu proporcionality, který se tradičně skládá ze tří kroků: v prvním kroku je zvažováno kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku kritérium potřebnosti (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), ve třetím kroku kritérium proporcionality v užším smyslu (porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).
42. Žalovaná správně považuje anonymizaci osobních údajů v poskytovaných rozhodnutích za opatření nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých. Správně také právo na ochranu osobních údajů činí součástí ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny). Podle názoru zdejšího soudu předpoklady pro omezení práva na informace v podobě anonymizace osobních údajů ve zveřejňovaných soudních rozhodnutích jsou splněny. Nezbytnost takového opatření je zřejmá, neboť směřuje k ochraně soukromého a osobního života, která musí v daných souvislostech vždy převládnout nad právem na poskytnutí informací. Právo na poskytnutí informací totiž nelze vnímat a používat jako nástroj k uspokojení pouhé osobní zvědavosti. Toto právo je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu; kromě toho zde posuzované zveřejňování soudních rozhodnutí slouží k informovanosti o soudních rozhodnutích a tedy jejich předvídatelnosti.
43. Podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu, kterým je mimo jiné i zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Podle § 4 písm. a) tohoto zákona se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již například uznal, že osobním údajem může být i číslo mobilního telefonu, přičemž vyšel z toho, že „*p]lná identita fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznamená nic jiného, než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat, aniž by bylo nutno znát místo jejího aktuálního pobytu. Proto se výklad pojmu „osobní údaj“ nemůže omezit striktně jen na znalost např. rodného čísla, adresy či pracoviště subjektu údajů*“ (viz rozsudek ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9As 34/2008 - 68, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy v citovaném rozsudku zaujal rozšiřující výklad pojmu osobní údaj a jako test stanovil možnost určitou osobu nějakým způsobem kontaktovat. Podle § 4 písm. b) téhož zákona je citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení,

odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a jakýkoliv biometrický nebo genetický údaj subjektu údajů.

44. Není tedy sporu o tom, že osobní a citlivé údaje ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů je třeba chránit a jako takové jsou vyloučeny z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud nesdílí názor žalované, pokud za osobní údaj považuje obecně jméno a příjmení. Ty osobním údajem samy o sobě nejsou. Tento názor Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, čj. 9As 34/2008 - 68, a nadále na něm trvá. Jméno a příjmení totiž není údajem, který by byl schopen subjekt přímo či nepřímo identifikovat, či na jehož základě by bylo možné takový subjekt kontaktovat. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že osobním údajem není ani jméno a příjmení v kombinaci s číslem občanského průkazu (srov. rozsudek ze dne 29. 7. 2009, čj. 1As 98/2008 - 148, publikovaný pod č. 1944/2009 ve Sbírce NSS). Na druhou stranu je třeba při úvaze o tom, zda lze jméno a příjmení v konkrétní věci poskytnout, hodnotit v tom kterém případě, zda poskytnutí těchto údajů může vést k určitelnosti konkrétního subjektu (viz bod 43 tohoto rozsudku).
45. V daném případě není pochyb o tom, že poskytnutím plného znění jmen a příjmení členů kárného senátu kárné komise a jejího předsedy by žalobce získal informace, které by jej mohly přivést bezprostředně do blízkosti těchto osob, neboť členy kárného senátu mohou být pouze advokáti a seznam advokátů je veřejně dostupným dokumentem, kdy například na webových stránkách žalované (ale i například městského soudu) lze získat i další konkrétní údaje, které přispějí k identifikaci dané osoby a umožní s ní navázat kontakt (sídlo advokátní kanceláře, telefonní a e-mailový kontakt a podobně). Soud má proto za to, že pokud jde o konkrétní osoby, jejichž plná jména a příjmení žalovaná žalobci neposkytla, v daném konkrétním případě ochrany osobních údajů požívají. Proto žalobní námitku nezákonné anonymizace poskytnutého obsahu rozhodnutí kárné komise žalované neshledal důvodnou.
46. Namítal-li žalobce v podané žalobě nestandardnost napadeného rozhodnutí, možné korupční prostředí v podmínkách žalované a vyjadřoval-li se k jednání osoby zúčastněné JUDr. Jana D. v trestním řízení před odvolacím soudem, Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uvedená argumentace se netýká vlastní anonymizace poskytnuté informace a nejde proto o námitky, které směřují proti žalobou napadenému rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud uvedenou argumentací blíže nezabýval, neboť se nejedná o žalobní body směřující proti napadenému rozhodnutí.
47. Nad rámec výše uvedeného odůvodnění považoval soud za vhodné uvést následující:
48. Jak již soud výše uvedl, článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti „*přiměřeným způsobem*“ s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Požadavek „*přiměřenosti*“ je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu).
49. Ze shromážděných podkladů je v nyní posuzované věci zřejmé, že žalovaná ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, osobní údaje neposkytla s odkazem na to, že takové poskytnutí informací by bylo zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života svých členů. V žádosti žadatele ze dne 5. 4. 2016 o poskytnutí informací přitom není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Nebylo proto možné ani posoudit, zda sledovaného účelu nebylo možné dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob.

50. Z výše popsaných důvodů Městský soud v Praze uzavírá, že veřejný zájem na poskytnutí požadovaného typu informací o složení členů orgánů České advokátní komory v rámci kárného řízení proti konkrétní osobě nepřevažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob, protože tento zásah do soukromí není pouze omezený ani přiměřený. Nejvyšší správní soud již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 – 62, dovodil, že žádost o informace, které by bylo jinak třeba vyhovět, má za cíl poškodit dotčenou osobu, jíž se informace týká, je možné požadované informace odeprít na základě principu zákazu zneužití práva. Obdobně i Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, dostupném na www.nalus.cz, uvedl, že žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.

Závěr a náklady řízení

51. Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
52. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
53. Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze dal JUDr. Janu D. možnost uplatnit právo v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2018

JUDr. Hana V e b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu